

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Ing. J. N.**, bytem K. 599, K., zastoupeného Mgr. Ing. Pavlem Lvem, advokátem se sídlem Polášková 2, Valašské Meziříčí, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 09. 10. 2013, č. j. KUOK 83958/2013, ve věci přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 24. 6. 2013, č. j. SMOL/117989/2013/OARMV/PD/Kan, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 19. 3. 2013 v 11:45 h na rychlostní silnici I/35 u areálu Feron a ve směru jízdy od Ostravy na Olomouc při řízení motorového vozidla tov. zn. Subaru Forester, registrační značky 2Z7 6638, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou svislou dopravní

značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ s číselným vyjádřením 50 km/h, kdy v měřeném úseku silničním radarovým rychloměrem AD9T byla vozidlu naměřena rychlost 72 km/h, při zvážení možné odchylky ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 69 km/h, což je o 19 km/h více, než jaká byla v měřeném úseku maximální dovolená. Tím žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

[2] V žalobě žalobce namítal, že správní orgány nepostupovaly řádně podle jednotlivých ustanovení s. ř. Rozhodnutí jsou nezákonná a byl jimi v řízení, které jejich vydání předcházelo, krácen na svých právech. Žalobce napadl uvedená rozhodnutí v celém rozsahu. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, nechtěl jej řešit na místě v blokovém řízení a byl seznámen s tím, že věc bude postoupena na místní a věcně příslušný správní orgán. Poté co oznámení došlo na příslušnou agendu Magistrátu města Olomouce, dostavil se žalobce 15. 5. 2013 o své vlastní vůli na odbor agendy řidičů a motorových vozidel Magistrátu města Olomouce k oprávněné úřední osobě Mgr. H. K. a požádal, aby mohl být seznámen s obsahem spisu. Jak vyplývá z úředního záznamu, toto bylo ze strany oprávněné úřední osoby odmítnuto, přitom se žalobce dostavil z důvodu předvolání, které mu bylo správním orgánem zasláno a ve kterém se uvádí, že se má 15. 5. 2013 dostavit k podání vysvětlení proto, že je podezřelý z přestupku uvedeného výše. Dne 15. 5. 2013 žalobce oznámil správnímu orgánu, že si o jednání pořizuje zvukový záznam a žádal, aby mohl nahlédnout do spisového materiálu, toto mu však bylo ze strany oprávněné úřední osoby odmítnuto s tím, že není účastníkem řízení, načež žalobce v reakci na toto vyjádření řekl oprávněné úřední osobě, že k věci nebude nic sdělovat a žádal, aby vzhledem k jeho bydlišti byl přestupek postoupen do bydliště žalobce. Toto správní orgán odmítl. Jestliže byl žalobce v oznámení vyrozuměn, že je povinen podat vysvětlení a jako důvod bylo uváděno, že je podezřelý z možného přestupku, měl žalobce za to, že měl právo seznámit se se spisem, příp. se měl správní orgán vypořádat s tím, zda není na místě věc postoupit jinému správnímu orgánu. Další průběh řízení nebyl veden ve vztahu zajistit všem zúčastněným stranám rovnost, ale byla snaha, co nejrychleji daný případ ukončit, bez zřetele na práva a povinnosti všech zúčastněných stran. Poté co se žalobce dne 15. 5. 2013 odmítl o podání vysvětlení vyjádřit, hned tento den správní orgán vypracoval předvolání k ústnímu jednání na 3. 6. 2013, což bylo doručeno žalobci 17. 5. 2013. Žalobce požádal podáním ze dne 24. 5. 2013 o změnu ústního jednání, a to z důvodu, že v den nařízeného ústního jednání 3. 6. 2013 je pracovně zaneprázdněn, a to školením, které se konalo mimo bydliště žalobce. S tímto prvoinstanční správní orgán nesouhlasil a o tomto zaslal své zamítavé stanovisko žalobci, žalobce však toto sdělení do konání ústního jednání, tedy do 3. 6. 2013 nepřevzal a nebyl s ním tak seznámen a měl za to, že správní orgán vyhověl jeho žádosti a nařízené jednání 3. 6. 2013 se nebude konat. Proto se k němu žalobce nedostavil. Správní orgán I. stupně přistoupil k projednání věci v nepřítomnosti žalobce a v návaznosti na to vydal rozhodnutí ve věci samé. V reakci po obdržení sdělení z prvoinstančního správního orgánu o tom, že ústní jednání nebude odročeno, zaslal žalobce správnímu orgánu jako důkaz pozvánku na školení, kterého se účastnil, kdy správní orgány obou stupňů došly k závěru, že překážky na straně osob obviněných nejsou překážky pracovní a je údajně povinností dané osoby se omluvit v práci, příp. z pracovních povinností a není povinností správních

orgánů posoudit tyto omluvy jako důvodné. S tím žalobce nesouhlasil. Není možné paušalizovat, jak to dělají správní orgány, že je bytostnou povinností všech osob, aby jednání před správním orgánem mělo přednost před dalšími povinnostmi, které vyplývají z běžného života každého občana. Dále žalobce namítal, že obě rozhodnutí správních orgánů trpí vadami, a to v tom směru, že nebyl těmito orgány zajištěn spravedlivý proces, zejména, že by správní orgán přistoupil v rámci dokazování daného přestupku se vši rozhodností a při snaze, aby byl řádně objasněn daný přestupek. Úřední oprávněná osoba se dle žalobce dopustila pochybení, když nepředvolala ani jednoho ze zasahujících dopravních policistů, kteří jsou podepsáni pod úředním záznamem či listinou nazvanou „*Oznámení o přestupku*“, neboť tyto osoby měly být správním orgánem předvolány a vyslechnuty, a to za účasti žalobce nebo jeho zmocněnce tak, aby mohl klást svědkům otázky. Toto prvoinstanční správní orgán neprovedl, pouze se ztotožnil s výše uvedenými listinnými důkazy a žalobce *de facto* odsoudil. Žalovaný se pak tímto postupem ztotožnil. Žalobce namítal, že byl zkrácen na svých právech, protože neměl možnost se k dané věci vyjádřit, obhájit svůj postoj a navrhnout další důkazy na svoji obhajobu. Správní orgán tak porušily § 32 odst. 1 s. ř., protože nezjistil přesně a úplně skutkový stav v dané věci. Správní orgány měly dát žalobci možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohl vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout doplnění (§ 33 odst. 2 s. ř.) a postupem správního orgánu došlo k porušení práv, konkrétně žalobce, což může mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 250i odst. 3 o. s. ř.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se nebude vyjadřovat k činnosti správního orgánu I. stupně před zahájením správního řízení, neboť v odvolacím řízení přezkoumává postup správního orgánu z hlediska dodržování zákonnosti od doby zahájení přestupkového řízení do vydání rozhodnutí ve věci. Jedinou konkrétní námitkou žalobce je ta, že ač požádal o změnu ústního termínu jednání z důvodu školení, které se konalo mimo jeho bydliště, nebylo mu vyhověno. Co se týká údajného pochybení správního orgánu, kterého se měl dopustit tím, že nevyslechl zasahující policisty, žalovaný poukázal na skutečnost, že správní orgán není povinen provést veškeré důkazy, které účastník řízení uvede na podporu svých tvrzení. Tyto návrhy žalobce během řízení nenavrhoval, ač tu možnost měl. Ze spisového materiálu je ale zřejmé, že správní orgán provedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, jak mu ukládá § 52 s. ř.

[4] Krajský soud ve vztahu k souzené věci ze správního spisu zjistil z oznámení přestupku, že byl spáchán tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Do ručně zpracovaného oznámení se žalobce nevyjádřil ani nepodepsal. Skutečnosti nasvědčující spáchání přestupku jsou shodně popsány v úředním záznamu Policie ČR ze dne 19. 3. 2013. Mj. je zde dále uvedeno, že žalobce s přestupkem nesouhlasil a nechtěl jej řešit na místě v blokovém řízení. Provoz na silnici byl v době změření střední, v žádném případě nemohlo dojít k záměně vozidel. Řidič byl v době spáchání i řešení přestupku ve vozidle sám. Podle výstupu z rychloměru – záznamu o přestupku, údaje o spáchání přestupku byly totožné jako v citovaném oznámení a úředním záznamu. Na záznamu z rychloměru je čitelná registrační značka vozidla. Rychloměr měl platný ověřovací list.

[5] Dne 22. 4. 2013 bylo žalobci doručeno předvolání k podání vysvětlení. Podle protokolu o podání vysvětlení ze dne 15. 5. 2013 žalobce uvedl, že nebyl poučen o svých právech, až následně po jeho upozornění, nesouhlasí s přestupkem a blíže se vyjádří až po seznámení se s důkazním materiálem. Dále je ve spise založeno rukou sepsané prohlášení žalobce, že mu správní orgán I. stupně odmítl v rámci předvolání k podání vysvětlení 15. 5. 2013 vydat k nahlédnutí a k vytvoření kopie důkazní materiál o údajně spáchaném přestupku. Oprávněnou úřední osobou byla Mgr. H. K.. Podle úředního záznamu ze dne 15. 5. 2013 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil bez předchozího předvolání, tedy z vlastní iniciativy žalobce s ústní žádostí o poskytnutí kopie spisů. Správní orgán žalobce poučil, že právo nahlížet do spisu s tím spojené právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části má pouze účastník řízení a jeho zástupci (§ 38 odst. 1 s. ř.). Jiným osobám umožní správní orgán nahlédnout do spisu, prokáže-li právní zájem nebo jiný vážný důvod (§ 38 odst. 2 s. ř.). Vzhledem k tomu, že žadatel není účastníkem řízení a taktéž neprokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod, nebylo mu právo na pořízení kopie spisu přiznáno. Žadatel na svém požadavku nadále trval, byl tedy správním orgánem odkázán na sepsání žádosti poskytnutí kopie spisu s tím, že tuto žádost má podat na podatelně a bude mu neprodleně písemně odpovězeno, jak sám požadoval. Toto podání žadatel učinil, uvedl, že mu nebyl vydán opis spisu a z úřadu odešel. Celé události byl přítomen správní pracovník pan J. D.. Podepsána je oprávněná úřední osoba Mgr. H. K.. Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na 3. 6. 2013 bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 17. 5. 2013. Přípisem ze dne 17. 5. 2013 odpověděl správní orgán I. stupně na žádost o nahlédnutí do spisu tak, že toto podání bylo posouzeno podle jeho obsahu a bylo zjištěno, že se jedná o „*potvrzení Magistrátu města Olomouce, odboru agendy řidičů motorových vozidel, Vejdovského 2 o odmítnutí nahlédnutí do spisu, příp. vytvoření kopie spisu prostřednictvím oprávněné úřední osoby Mgr. H. K.*“. Jelikož žalobce není zaměstnancem Magistrátu města Olomouce, není oprávněn jeho jménem cokoliv prohlašovat. Z obsahu podání je zřejmé, že se jedná o žádost o nahlédnutí do spisu, příp. pořízení kopií spisu nejedná, přesto považoval správní orgán I. stupně za potřebné na podání reagovat a odkázal na § 38 odst. 1 a 2 s. ř. s tím, že v dané chvíli žalobce není účastníkem řízení a neprokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod, a proto mu nemůže být právo na pořízení kopie spisu přiznáno.

[6] Podáním ze dne 23. 5. 2013 žalobce požádal správní orgán I. stupně o změnu termínu ústního jednání, protože 3. a 4. 6. 2013 je pracovně v Jablonci nad Nisou a žádal o přeložení na jiný termín. K tomu písemně správní orgán I. stupně žalobci dne 27. 5. 2013 sdělil, že pracovní důvody nejsou akceptovatelným důvodem pro změnu termínu ústního jednání a že žádost žalobce se zamítá, že důkazní břemeno leží na osobě, která omluvu uplatňuje, a to tak, aby odůvodnění bylo správním orgánem přezkoumatelné. Podle správního orgánu nařízené jednání má přednost před záležitostmi soukromými i služebními, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010, sp. zn. 2 As 8/2009. Toto sdělení bylo žalobci doručeno 5. 6. 2013.

[7] Podáním ze dne 5. 6. 2013 se žalobce vyjádřil k ústnímu jednání ustanovenému na 3. 6. 2013 a uvedl, že se nevyhýbá jednání a nesnaží se řízení prodlužovat, spíše naopak, důkazní materiál si chtěl prohlédnout a příp. se k němu vyjádřit už při podání vysvětlení 15. 5. 2013, na což mu bylo odepřeno. Důvod jeho absence na jednání školení servisních techniků na zdroje tepla – IZT a Tepelná čerpadla Atrea pořádané firmou Atrea s. r. o. v Jablonci nad Nisou. Vzhledem k tomu, že toto školení je podmínkou pro získání certifikace na servis těchto zařízení (jen zprovoznění zařízení je nutné provést certifikovaným technikem, jinak nebude uznána záruka), pořádá se jednou ročně a pouze pro omezený počet firem oslovených přímo firmou Atrea, montáž a servis výrobků firmy Atrea činí víc než 50 % obrátu žalobcovy firmy, neúčast na tomto školení by pro něj mohla znamenat ztrátu v řádu statisíců Kč. Takovou újmu může právem vnímat jako dostatečný důvod k přeložení termínu ústního jednání, navíc se jedná o první žádost tohoto druhu v tomto správním řízení. Žalobce uvedl, že neví, jak svou účast na školní řádně doložit a přiložil výtisk e-mailu s pozvánkou na školení. Dále může, pokud to bude správní orgán požadovat, zaslat certifikát o absolvování tohoto školení (to ale, až mu přijde od firmy Atrea). Na jednání 3. 6. 2013 se nedostavil v dobré víře, že je z jednání omluven. Žádost o změnu termínu jednání odeslal 24. 5. 2013 ráno. Vzhledem, že pozvánka na školení byla rozeslána e-mailem 20. 5. 2013 v 15:58 hodin a žalobce si ji přečetl až druhý pracovní den, tj. v úterý 21. 5. 2013 v odpoledních hodinách, je zřejmé, že s odesláním žádosti o změnu termínu jednání nijak neotálel a nesnažil se věc komplikovat. Požádal proto o stanovení nového termínu ústního jednání, rozhodnutí o přestupku bez ústního jednání by mohl chápat jako zásah do jeho práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. K podání byla přiložena pozvánka na školení, popsána v textu.

[8] Podle protokolu o ústním jednání v nepřítomnosti žalobce ze dne 3. 6. 2013 bylo provedeno dokazování, přestupek projednán s uvedením důvodu jednání v nepřítomnosti žalobce.

[9] Podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 24. 6. 2013 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta tak, jak je uvedeno výše. V odůvodnění je mj. uvedeno, že žalobce se dostavil ke správnímu orgánu 15. 5. a požádal o možnost nahrávání celého jednání, s čímž správní orgán souhlasil. Omluvu z ústního jednání z důvodu pracovní cesty žalobce ničím nedoložil. Obratem správní orgán žádost žalobce zamítl s odůvodněním, že pracovní důvody nejsou relevantní pro omluvu z jednání, jak uvedl ve svém poučení, které žalobce převzal 5. 6. 2013. Správní orgán nemohl žalobci telefonicky oznámit, že nevyhovuje jeho žádosti o odročení jednání, protože žalobce odmítl při podání vysvětlení správnímu orgánu sdělit své telefonní číslo a taktéž žalobce nevyužil možnosti správní orgán o své žádosti o přeložení termínu telefonicky informovat a následně omluvu písemně doložit.

[10] Podle úředního záznamu ze dne 9. 7. 2012 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil žalobce s žádostí o nahlédnutí do spisu. Správní orgán mu vyhověl a ponechal kompletní spis k nahlédnutí.

[11] V odvolání žalobce namítal, že přestupek nespáchal, uvedl zde svůj popis událostí, kdy při zpomalování věnoval pozornost odstavenému vozidlu Škoda Octavia bílé barvy označenému výstražným trojúhelníkem a o svém přibrzdění řekl i správnímu orgánu I. stupně (soubor recording56165254.amr, čas 0:49) postoj žalobce je od začátku stejně konzistentní, a to jak při komunikaci s hlídkou Policie ČR, kterou bylo zastaven (soubor PICT4801.AVI, část 1:30). Dále žalobce uvedl objektivní popis událostí odpovídající videu pořízeného kamerou umístěnou ve vozidle žalobcem a odkázal na název souboru a čas. Z přiložené fotografie z radaru Policie ČR lze rekonstruovat polohu vozidla žalobce v okamžiku vyměření, kterou popsal. Dále žalobce uvedl posouzení celé situace (choval se tak, aby neohrozil ani neomezil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích a podotkl, že místo se nachází na čtyřproudové rychlostní komunikaci mimo obec), právní závěr s odkazem na § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45, přičemž správní orgán posoudil přestupek tak, že žalobce závažným způsobem ohrožoval ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích. Podle žalobce je prokázáno fotografiemi a videozáznamem, že tomu tak není. Žalobce popsal průběh správního řízení s odkazem na zvukový záznam. Mj. žalobce uvedl, že poučení uvedené na předvolání není povinen číst a ani nečte a jak dokazuje nahrávka, na žádné poučení ležící na stole nebyl upozorněn, pokud tam vůbec leželo, a videozáznam si nepořizoval, natož aby byl vyzván k jeho přečtení. Po odchodu z jednání 15. 5. 2013 žalobce konzultoval telefonicky postup správního orgánu s právníkem a ten mu sdělil, že podáním vysvětlení, při kterém je obviněn z přestupku, se stává účastníkem řízení. Proto žalobce po obědě znovu navštívil správní orgán a dovolal se zaprotokolování toho, že mu nebylo umožněno seznámit se s důkazním materiálem. Správní orgán mu nabídl, že mu předá oznámení o zahájení správního řízení, které je připraveno k odeslání, s čímž žalobce souhlasil. Nepřevzal ho proto, že po návratu paní Kaněčkové s oznámením o zahájení správního řízení trval na sepsání protokolu o neumožnění seznámení se s důkazním materiálem a byl paní Kaněčkovou vykázán na chodbu, kde si měl sepsat neumožnění nahlédnutí do spisu na svůj „papír“ a podat ho na podatelnu, což žalobce učinil. Žalobce nesouhlasí s tím, že neměl možnost nahlížet do spisu, dokud mu nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení. Postup správního orgánu se jevil žalobci jako nepřiměřeně tvrdý, protože do prekluze zbývalo ještě 9 měsíců, žalobce se jednání nevyhýbal, ani ho nezdržoval, ani nepodnikal kroky, které by mohly směřovat k prodlužování řízení, např. ustanovení zástupce. Namítl porušení § 4 odst. 1 s. ř.. Tvzení správního orgánu, že pracovní důvody nejsou relevantní pro omluvu z jednání, nemá žádnou přímou oporu v zákoně. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009 – 95, kde se uvádí, že omluvy na neodkladné služební či soukromé záležitosti stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními. V tomto případě se ale nejednalo o služební neodkladnou záležitost ve smyslu toho, že by spěchala a bylo by jí možné vyřídit jindy, jak je to myšleno v rozsudku, ale o záležitost, která se konala jen v tomto termínu, přičemž žalobce neměl možnost tento termín ovlivnit a možná škoda, kterou by utrpěl, by pro něj mohla znamenat citelnou újmu až existenční problémy. Navíc citovaný rozsudek požaduje vyhodnotit a uvážit o důvodnosti omluvy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, typicky počet předcházejících omluv, časový odstup omluvy od soudního roku, hodnověrnost uváděných důvodů, důležitost osobní účasti předvolaného v řízení či práva

předvolaného. Tuto část rozsudku správní orgán úplně ignoroval. K tvrzení správního orgánu, že žalobce odmítl sdělit své telefonní číslo a správní orgán telefonicky neinformoval o své omluvě z jednání a bral to jako podpůrný argument, protože rozhodl o přestupku bez jednání s žalobcem, žalobce uvedl, že zákon mu neukládá povinnost oznámit správnímu orgánu své telefonní číslo ani s ním telefonicky komunikovat. Žalobce osobně preferuje komunikaci písemnou formou, protože ta vylučuje následující spory o tom, co kdo řekl, jak byli svědky už při podání vysvětlení – viz nahrávka z tohoto jednání. Žalobce jednal v souladu se zákonem a z racionálních důvodů, což mu nemůže být přičítáno k tíži. Žalobce rozporoval to, že se k jednání bez řádné omluvy nedostavil, toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Na žalobce působilo správní řízení tak, že měl být uznán vinným, správní orgán ignoroval své zákonné povinnosti a porušoval práva žalobce a spoléhal na jeho nevědomost, kalkuloval i s tím, že náklady spojené s bráněním se k tomuto postupu jsou podstatně vyšší než samotná sankce za přestupek. Žalobce se s takovým přístupem správního orgánu setkal poprvé, má řidičské oprávnění 25 let a najel více než 700.000 km bez způsobené nehody, pokud nepočítáme rozbitý blinkr tlučením do stojícího vozidla, jedno správní řízení už absolvoval a postup správního orgánu byl korektní. Správní orgán před podáním vysvětlení porušil § 55 odst. 5 s. ř. tím, že žalobce neinformoval o jeho právech. Správní orgán porušil § 41 odst. 4 s. ř., když neprominul zmeškání úkonu, přitom žalobce uvedl závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění, a to správní orgán ignoroval. Správní orgán porušil § 36 odst. 3 s. ř. a nepoučil žalobce, neumožnil mu vyjádřit k podkladům rozhodnutí, dokonce s nimi nebyl v té době žalobce ani seznámen a přitom se tohoto práva nevzdal a nebylo rozhodnuto v jeho prospěch. Žalobci nebyla před vydáním rozhodnutí dána možnost seznámit s obsahem spisu a důkazním materiálem a následně se efektivně hájit, což je zásah do jeho práva na spravedlivý proces podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Přílohou odvolání je datové CD se soubory, které žalobce vypsál do odvolání.

[12] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se ztotožnil se skutkovým i právním závěrem prvoinstančního správního orgánu s vyhodnocením podkladů pro rozhodnutí – záznam z radarového měření, a to ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady pořízenými příslušníky Policie ČR, tj. oznámením přestupku sepsaného na místě a úředním záznamem. Uvedené prokazuje dobu, místo, protiprávní jednání žalobce, zakládající odpovědnost za přestupek a samotnou osobu žalobce jako pachatele přestupku, který byl při řízení naměřeného vozidla policejním orgánem bezprostředně poté stavěn, kontrolován a fyzicky ztotožněn. Záznam ze záznamového radarového zařízení pořízený kalibrovaným měřidlem – silničním radarovým rychloměrem typu AD9T pak mj. dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročen rychlosti a vlastní měřené vozidlo s tabulkou registrační značky. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl takto získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, doloženým ověřovacím listem k danému typu měřidla. Na podkladě uvedeného bylo pak možno dospět k jednoznačnému závěru, prokazujícímu odpovědnost žalobce z daného jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Tudíž důkaz takto získaný, jako je záznam z radarového měření podpořený oznámením

přestupku sepsaným na místě jeho zjištění a úředním záznamem zasahujících policistů je ze sporu přesvědčivým a spolehlivě zjištěným důkazem ve smyslu § 50 a § 51 s. ř.. Správní orgán I. stupně tak provedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 s. ř. Sám žalobce skutkový stav přímo nezpochybnil, právě naopak ho jen umocnil. Sám žalobce uvedl, že dopravní značky omezující rychlost si byl vědom, ale v daném okamžiku svou pozornost více zaměřil na odstavené vozidlo při pravé krajnici a nekontroloval tak rychlost na tachometru jím řízené. To doložil fotografiemi z místa měření a videozáznamem pořízeným za jízdy z jeho vozidla, což potvrzuje veškerá skutková zjištění, tak jak byla zadokumentována policejním orgánem. Jiné skutkové okolnosti, z nichž pak vychází vlastní skutková podstata přestupku, nebudou mít zajisté vliv ani žalobcem předkládané skutečnosti, jenž ve své druhé části odvolání hodnotí jako polehčující, když v důsledku překročení rychlosti nedošlo k omezení ani ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, s tímto se pak odvolává na nenaplnění materiální stránky přestupku. K tomu žalovaný uvedl, že s touto námitkou se nelze ztotožnit. Obecně lze konstatovat, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. V daném případě lze uvést, že projednávaný případ se ničím neodlišuje od běžně se vyskytujících případů, tudíž lze uplatnit výše uvedené obecné pravidlo. U přestupků týkajících se překročení nejvyšší povolené rychlosti se materiální stránka posuzuje mj. vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené zákonem o silničním provozu pro jízdu v tomto případě mimo obec, nikoliv k hranici zavedené kvalifikující znakem skutkové podstaty přestupku (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, www.nssoud.cz). Míra překročení rychlostního limitu byla na samé dolní hranici základní skutkové podstaty, kde v případě jeho překročení o 20 km/h tato přechází ve skutkovou podstatu kvalifikovanou, u které je zvýšena společenská nebezpečnost daná již samotnou vysokou mírou překročení povolené rychlosti. V tomto ohledu tedy nemůže ani obstát žalobcem předkládaný judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, který se zabývá právě otázkou společenské nebezpečnosti, a to ve vztahu k překročení rychlosti v obci o dva kilometry za hodinu. Nelze paušalizovat závěr jednoho judikátu na ostatní případy, když je třeba vždy vycházet z konkrétních skutkových okolností daného posuzovaného případu. Žalovaný neshledal žalobcem namítané porušení zákona správním orgánem I. stupně, který konal v souladu se základními zásadami a postupy upravenými správním řádem a souvisejícími právními předpisy. Primárně se žalovaný vyjádřil k procesnímu postavení osoby žalobce, jenž se od počátku označoval za účastníka řízení. V přestupkovém řízení institut účastníka řízení, jímž je v daném případě obviněný z přestupku, upraven § 72 písm. a) zákona o přestupcích. Dotčená osoba, v tomto případě obviněný z přestupku, se účastníkem řízení stává momentem, kdy je zahájeno řízení. Podle § 46 odst. 1 s. ř. ve vazbě na § 67 odst. 1 zákona o přestupcích je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi doručením oznámení nebo ústním prohlášením. Jak ze spisového materiálu vyplývá, oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno 17. 5. 2013. Žalobce byl však k podání vysvětlení předvolán na 15. 5. 2013, tedy ještě v době před zahájením řízení. Tudíž v dané době nebyl žalobce v postavení účastníka řízení a byl pouze osobou, která je povinna podat nezbytná vysvětlení k prověření došlého

oznámení o přestupku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o přestupcích (fáze před zahájením řízení). Proto se na žalobce nevztahovala práva vyplývající z postavení účastníka řízení, potažmo obviněného z přestupku, jichž se obviněný u prvostupňového správního orgánu domáhal. Způsob poučení v rámci podání vysvětlení, které je realizováno podle § 60 zákona o přestupcích pak není striktně definován a je na projednávajícím správnímu orgánu, jakým způsobem takovou osobu poučí. V posuzovaném případě žalovaný neshledal vybočení z povinnosti poučení, když toto bylo obviněnému předtím předloženo jako seznámení, byť lze doporučit, aby osoba podávající vysvětlení byla před činěným úkonem poučena ústně. Z předloženého lze seznat, že žalobce byl před jeho vyjádřením poučen v protokolu o podání vysvětlení ze dne 15. 5. 2013 a v závěru ho žalobce podepsal. Samotný způsob vedení podání vysvětlení před zahájením řízení neměl žádný dopad na další průběh řízení. Žalobcem namítané § 55 odst. 5 s. ř., které se vztahuje na poučení svědka, se ho netýkalo. Podle žalovaného byly splněny podmínky k projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, přísluší správnímu orgánu. Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání na 3. 6. 2013 bylo žalobci doručeno 17. 5. 2013, tedy více než dva týdny před termínem nařízeného ústního jednání. Podáním ze dne 24. 5. 2013 pak žalobce bez dalšího požádal o změnu termínu z důvodu pracovní cesty. Sdělením ze dne 27. 5. 2013 byl žalobce vyrozuměn o neakceptaci jeho žádosti. Jelikož se žalobce k nařízenému ústnímu jednání 3. 6. 2013 nedostavil, přistoupil správní orgán I. stupně k projednání věci v jeho nepřítomnosti a vydal rozhodnutí ve věci. S tím se žalovaný ztotožnil, protože je zřejmé, že forma podání žalobce neměla náležitosti náležité omluvy, potažmo nedostavení se z důležitého důvodu. Forma, jakou byla obviněným žádost podána, nebyla dostatečně přesvědčivá, nebyla nijak doložena a byla nepřezkoumatelná. To nebylo zhojeno ani tím, když žalobce podáním ze dne 6. 6. 2013 správnímu orgánu doložil pozvánku na školní ve formě e-mailové zprávy ze dne 17. 5. 2013, když takto předkládaný důvod nelze považovat za důležitý důvod, který by byl na překážku dostavení se na předvolání ke správnímu orgánu. S ohledem na uvedené nelze z povahy věci považovat takto učiněnou omluvu za náležitou, potažmo predestíranou skutečnost za důležitý důvod, když tato s odvoláním na uvedené nebyla řádně učiněna a v potřebném rozsahu doložena, ač byl žalobce s dostatečným předstihem předvolán. Žalovaný odkázal na § 49 odst. 1 s. ř., přičemž žalobce nedostál své povinnosti podle tohoto ustanovení, svou omluvu řádně a prokazatelně nedoložil, k nařízenému ústnímu jednání se nedostavil, čímž se tímto svým postojem vzdal práva na obhajobu. Omluvit se z nedostavení na předvolání lze jen ze závažných důvodů, jež jsou zpravidla povahy objektivní, neovlivnitelné vůlí účastníka řízení. Za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání, provozování koníček a jiných zájmů, popřípadě jiné soukromé aktivity, což mj., konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009 – 95. Na tom nemění nic ani fakt, že vyrozumění o nevyhovění žádosti o změnu termínu se žalobci fakticky dostalo do dispozice až 5. 6. 2013, tedy po konání ústního jednání, když důvody k projednání věci v nepřítomnosti žalobce tak byly zachovány. Proto není ani důvodná námitka žalobce, že byl krácen na svých právech a bylo mu odepřeno právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce se sám svým jednáním zbavil svého práva

na projednání věci ještě před vydáním rozhodnutí, kdy mohl navrhopvat důkazy, podávat další návrhy a vyjadřovat se ke všem okolnostem, které se mu kladly za vinu, tak jak to bylo judikováno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010 – 111. Užití § 36 odst. 3 s. ř. by bylo na místě, pokud by byly po ústním jednání ještě shromažďovány další podklady pro rozhodnutí, tak tomu v daném případě však nebylo. I v procesním postupu správního orgánu I. stupně žalovaný neshledal pochybení ani pokud jde o namítané porušení předpisů ani o zákonnost prováděných úkonů. K námitce o porušení § 41 odst. 4 s. ř. uvedl žalovaný, že toto ustanovení je v posuzované věci neaplikovatelné, když důvody projednání věci v nepřítomnosti žalobce jsou posuzovány v návaznosti na podmínky dané § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a je na úvaze projednávajícího správního orgánu, jak takto předkládané důvody hodnotil, a zda ve smyslu uvedeného k ústnímu jednání přistoupí či nikoliv.

[13] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 9. 10. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[14] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[15] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 19. 3. 2013 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 17. 10. 2013.

[16] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotně-právní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[17] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.*

[18] Námitka, že žalobce byl zkrácen na svých právech tím, že mu nebylo umožněno nahlédnout do spisu, když se dostavil k podání vysvětlení, je nedůvodná. Správní orgány správně vyložily § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podle kterého *účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73).* Žalobce v době podání vysvětlení ještě nebyl účastníkem řízení, protože to ještě nebylo zahájeno. Stalo se tak až doručením oznámení o zahájení řízení, což nastalo dne 17. 5. 2013. Správní orgány v daném

případě interpretovaly správně i § 38 odst. 2 s. ř., podle kterého *jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem*. Ze správního spisu soud zjistil, že podle prohlášení sepsaného žalobcem a shodně podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 15. 5. 2013 žalobce požádal o nahlédnutí do spisu, což mu nebylo umožněno. Podle úředního záznamu byl žalobce poučen oprávněnou úřední osobou o tom, že podle § 38 odst. 1 s. ř. do spisu nahlédnout nemůže, protože není účastníkem řízení a že podle § 38 odst. 2 s. ř. může do spisu nahlédnout pouze, prokáží-li by právní zájem nebo jiný vážný důvod a protože se tak nestalo, byla jeho žádost zamítnuta. Protože žalobce na svém požadavku trval, byl vyzván k podání písemné žádosti, což učinil a dne 17. 5. 2013 na tuto žádost písemně správní orgán I. stupně dopisem odpověděl. Toto soud shledává jako vadu formy, neboť podle § 38 odst. 5 s. ř. *odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě*. Tato vada však podle soudu v projednávaném případě neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalobce byl řádně poučen (podle úředního záznamu i tohoto přípisu), obsah úkonu byl zachován v souladu s materiálním pojetím. Nadto tento úkon napadl žalobce v odvolání i žalobě a jeho námitka byla věcně přezkoumána v rámci přezkumu postupu vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí, žalobce tak nebyl zkrácen na svých právech, jak namítal v žalobě. Shodný právní názor zaujal i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2011, čj. 80 As 80/2010 – 68, nebo ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 17/2010 – 73, www.nssoud.cz, podle kterých by žalobce musel důvody podle § 38 odst. 2 s. ř. nejen tvrdit, ale i prokázat, což se v souzené věci vůbec nestalo. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, povinnost tvrzení a povinnost důkazní v žádosti není samoúčelné - na základě skutečností uvedených žadatelem je správní orgán povinen v každém případě posoudit, zda je na místě žadateli umožnit do spisu nahlédnout nebo poskytnout ochranu jiným účastníkům řízení, veřejnému zájmu dotčeným osobám a může nahlédnutí do spisu žadateli odepřít. Byť v souzené věci nejde o přestupek projednávaný (pouze) na základě návrhu, bez výslovné žádosti a jejího odůvodnění nemůže být správní orgán činný z vlastní iniciativy. Pro úplnost ve vztahu k citované judikatuře soud doplňuje, že z žádosti žalobce o nahlížení do spisu (resp. jeho prohlášení) nevyplývalo, že se jedná o žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, přičemž podle § 14 odst. 2 věta první ze *žádosti musí být zřejmé, kterému povinnému subjektu je určena, a že se žadatel domáhá poskytnutí informace ve smyslu tohoto zákona*. Žalobce byl poučen o možnosti nahlédnout do spisu podle § 38 odst. 1 s. ř. v oznámení o zahájení řízení a předvolání, které obdržel do vlastních rukou 17. 5. 2013 a tak se toto poučení dostalo objektivně do jeho dispoziční sféry a mohl se s ním kvalifikovaně seznámit. Což potvrzuje dále i skutečnost, že kopii této písemnosti přiložil k žádosti o přeložení jednání ze dne 23. 5. 2013. Nedůvodná je tak námitka, že nebyl řádně poučen a že před vydáním rozhodnutí neměl možnost se seznámit s podklady jeho obvinění a pro rozhodnutí. Nadto, žalobce doložil k odvolání audiozáznam z jednání s oprávněnou úřední osobou a z toho se podává, že při tomto jednání byl předestřen oprávněnou úřední osobou podstatný obsah písemností, které byly podkladem pro podání vysvětlení (oznámení přestupku, záznamu z rychloměru a úředního záznamu Policie ČR).

[19] Nedůvodná je námitka, že nezákonnost rozhodnutí způsobilo neprovedení výslechu policistů v souzené věci. Skutková podstata přestupku byla žalobci jednoznačně prokázána záznamem z rychloměru a věrohodnost a správnost tohoto důkazního prostředku byla potvrzena audiozáznamem doloženým žalobcem. Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej osvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznesl žádné pochybnosti tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo ze dne čj. 2 As 121/2011 – 90).

[20] Soud se ztotožňuje se skutkovými a právními závěry týkajícími se omluvy žalobce a projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. Žalobce v podání ze dne 23. 5. 2013 uvedl, že v daném termínu 3. 6. 2013 je pracovně v Jablonci nad Nisou a že žádá o přeložení ústního jednání na jiný termín. Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Žalobce nepožádal o přeložení termínu na dřívější den (před 3. 6. 2013). Jak vyplynulo z audiozáznamu doloženého do správního spisu žalobcem, žalobce na výzvu oprávněné úřední osoby odmítl sdělit svoje telefonní číslo a e-mailem nekomunikoval; na žádné písemnosti ani při žádném jednání s Policií ČR či se správním orgánem I. stupně žalobce tyto své kontaktní údaje neuvedl. Jinak by mohl být dříve a efektivněji vyrozuměn správním orgánem o neakceptování omluvy, ve které absentoval důležitý důvod, ještě před provedením jednání, jak je to běžnou praxí v některých jiných správních jednáních. Posouzení důležitosti důvodu svěřil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitého právního pojmu *náležitá omluva* a *důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní 3. 6. 2013 projednávat. S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, čj. 7 As 28/2009-99, www.nssoud.cz, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.* V souzené věci podle soudu žalobce relevantní

důležitý důvod s ohledem na celý průběh správního řízení neuvedl a především svá tvrzení dostatečně nedoložil (např. výdělečnou závislost na uvedeném školení, jejich frekvenci atd.).

[21] Soud dodává k námitce žalobce, že řízení bylo vedeno snahou žalobce potrestat a jednání úředních osob bylo nestandardní, že podle audiozáznamu byl správní orgán I. stupně k žalobci vstřícný, zdvořilý a vycházel mu vstříc.

[22] K námitce proti nepostoupení věci správnímu orgánu v místě bydliště žalobce soud konstatuje, že tuto námitku neshledal důvodnou. O postoupení z důvodu vhodnosti podle § 131 odst. 5 s. ř. rozhoduje správní orgán, právní nárok na něj žalobce neměl. Ani zde soud nezjistil na základě podaných žalobních námitek a skutečností ze správních spisů zneužití správního uvážení či překročení jeho mezí.

[23] Závěr soud shrnuje, že nahlédnutí do správního spisu před zahájením správního řízení odmítl za daných skutkových okolností (žalobce neuvedl žádné důvody podle § 38 odst. 2 s. ř.) správní orgán v souladu se zákonem, skutkový stav byl zjištěn řádně a byl postaven na jisto a omluvu z jednání žalobce neodůvodnil a ani následně uváděné důvody nebyly naplněním neurčitého právního pojmu důležitý důvod podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích; správní orgány obou stupňů v souzené věci nepřekročily meze správního uvážení ani ho nezneužily. Vzhledem k tomu soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[24] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 20. 2. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně